

Arrest

nr. 88 830 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9i van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die *loco* advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens onderstaande bestreden beslissing dient op 7 november 2011 de verzoekende partij, van Macedonische nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 2 april 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

J., E.(...) (...)

Geboren op (...)1967

+ J., V.(...) (...)

Geboren op (...)1965

Adres: (...)

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte van verzoeker J., E.(...) kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid. Die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste, tweede en derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van respectievelijk de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en van artikel 48/2 *juncto* artikel 48/4, § 1 en § 2, b) en c) en artikel 48/5, § 1, b) en c) van de vreemdelingenwet.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uitleg zonder deze te betrekken.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel laat de verzoekende partij in concreto na aan te duiden op welke wijze de bevoegde staatssecretaris, door het nemen van de

bestreden beslissing, dit beginsel zou hebben geschonden. De verzoekende partij beperkt zich in dit verband tot een theoretische uiteenzetting.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk verklaard wordt. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/3, 48/2 juncto 48/4, §1 en §2 b) en c) en artikel 48/5, §1 b) en c) van de wet van 15 december 1980 niet dienstig inroepen. Deze artikelen hebben betrekking op de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaakt.

In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad kan de bestreden beslissing niet hervormen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juli 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 18 september 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te verwijzen.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 slechts stelt te verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende de aangevoerde middelen ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer verwijzen naar haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande de middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van respectievelijk de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en van artikel 48/2 juncto artikel 48/4, § 1 en § 2, b) en c) en artikel 48/5, § 1, b) en c) van de vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het eerste, tweede en derde middel zijn, zo al onvankelijk, in alle onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN